

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: Mgr. R. A. M., zastoupená JUDr. MUDr. Danielem Mališem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Kováků 554/24, Praha 5, proti žalovanému: Finanční úřad pro Středočeský kraj, se sídlem Na Pankráci 1685/17, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2018, č. j. 5057020/18/2102–70462–110009, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2021, č. j. 43 Af 4/2019–78,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč k rukám JUDr. MUDr. Daniela Mališe, Ph.D., LL.M., advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně uzavřela kupní smlouvu, na základě níž nabyla do svého vlastnictví jednotku č. X (byt) na pozemku parc. č. XA, jehož součástí je stavba čp. X, zahrnující jednotku č. X jako prostorově oddělenou část domu, a spoluvlastnický podíl na společných částech nemovité věci o velikosti id. a pozemek parc. č. XB, vše k. ú. M. p. B.

[2] Dne 29. 11. 2018 žalobkyně podala přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 10. 2019 (dále jen „zákonné opatření“). V přiznání uvedla výši daně v částce 243 600 Kč. Současně s daňovým přiznáním požádala o rozložení úhrady daně, v níž mj. uvádí, že se řídí stanoviskem Generálního finančního ředitelství (dále jen „GFŘ“), podle něhož se na zakoupenou bytovou jednotku v domě osvobození od daně nevztahuje, které jí sice připadá nespravedlivé, ale respektuje, že má finanční správa jiný právní názor.

[3] Žalovaný v záhlaví uvedeným platebním výměrem vyměřil daň ve výši 243 600 Kč, tedy ve shodě s daňovým přiznáním žalobkyně. V poučení bylo s odkazem na § 140 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) podala žalobkyně žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že podání žaloby bylo přípustné, přičemž vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se podobné problematiky (přiznání odvodu z loterie).

[6] Krajský soud dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2022, č. j. 4 Afs 89/2020–44, a navazující judikaturu, podle které je § 7 odst. 1 písm. c) zákonného opatření třeba analogicky aplikovat i na případy prvního úplatného nabytí vlastnického práva k bytové jednotce v rodinném domě. Nárok žalobkyně na osvobození od daně tedy připadal v úvahu, neboť rodinný dům byl umístěn teprve v roce 2016 a v roce 2018 nebyl ještě dokončen, prodávající byl originálním vlastníkem předmětné stavby a následně vzniklé jednotky č. X, a současně z žádného provedeného důkazu nevyplývalo, že by kupní smlouva nepředstavovala první úplatné nabytí vlastnického práva k jednotce.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně a repliky

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „napadený rozsudek“ a „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost rozsudku.

[8] Stěžovatel namítá, že otázka přípustnosti žaloby nebyla předmětem sporu mezi stranami. Stěžovatel však navrhl zamítnutí žaloby z důvodu, že žalobkyně svým postupem popřela subsidiaritu soudní ochrany poskytované ve správním soudnictví, neboť v daňovém řízení neuplatnila nárok na osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí, takže se jejím návrhem stěžovatel nemohl zabývat.

[9] Dle stěžovatele se krajský soud nevypořádal s tím, z jakých závažných důvodů a proč svým postupem popřel princip subsidiarity soudního přezkumu a akceptoval zcela nevhodně zvolený postup žalobkyně, který za takový sám označil. Argumentace krajského soudu není přiléhavým a přesvědčivým odůvodněním.

[10] Stěžovatel dále namítá, že netvrdil žádné důvody pro závěr o neosvobození od daně, i když to krajský soud uvádí. Stěžovatel konstatoval, že z přiznání k dani z nemovitých věcí a příloh připojených k němu nevyplývají žádné skutečnosti, ze kterých by byl patrný nárok na osvobození od této daně. Žalobkyně ve vyměřovacím řízení vedeném o jejím daňovém tvrzení nárok na osvobození od daně netvrdila ani nedoložila, a tak se stěžovatel nemohl touto otázkou zabývat.

[11] Stěžovatel také uvádí, že odkazy krajského soudu na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 Afs 241/2015–38 a ze dne 13. 7. 2016, č. j. 6 Afs 87/2016–42, jsou nepřipadné, neboť řešily přípustnost žaloby na soudní přezkum „konkludentních“ platebních výměrů na daň, o čemž nebylo mezi stranami sporu.

[12] Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud nevzal v úvahu specifickou povahu daňového řízení. Podle daňového řádu má daňový subjekt povinnost tvrzení a zároveň nese důkazní břemeno. Stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které řízení před soudem nemá nahrazovat daňové řízení a soud tak musí zvažovat rozsah doplňování dokazování, aby svou činností nenahrazoval činnost správního orgánu. Osvobození od daně žalobkyně uplatnila až v soudním řízení správním, aniž by bylo osvobození od daně uplatněno v daňovém řízení. Krajský soud si v soudním řízení správním vyhledal a opatřil důkazy, které měla žalobkyně předložit v daňovém řízení tak, aby o jejím nároku mohl stěžovatel rozhodnout, pakliže se chtěla domáhat přiznání osvobození. Krajský soud tak rozhodl o osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí, aniž by stěžovatel mohl o této otázce předtím rozhodnout, čímž byl porušen princip subsidiarity soudního přezkumu.

[13] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud postupoval správně, když zásadu subsidiarity posuzoval v rámci přípustnosti žaloby, a nikoliv v rámci merita věci, neboť tento postup jednoznačně vyplývá z textace § 68 písm. a) s. ř. s.

[14] V situaci, kdy (jakýkoliv) krajský soud respektuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v obdobné věci, které v odůvodnění označí a navíc rozsáhle cituje, nemá podle mínění žalobkyně krajský soud rozhodně povinnost dále vysvětlovat, „z jakých závažných důvodů a proč“ z tohoto rozhodnutí vychází; to vyplývá ze samotné podstaty precedenční závaznosti judikatury Nejvyššího správního soudu jakožto vrcholného soudního orgánu v oblasti správního soudnictví.

[15] Podle žalobkyně je rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 87/2016–42 již do značné míry překonán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019,

č. j. 1 Afs 271/2016–53. To v kontextu zásady subsidiarity soudní ochrany stanovilo, že výčet řádných opravných prostředků v § 108 odst. 1 písm. a) daňového řádu je výčtem taxativním, a že tedy jediným řádným opravným prostředkem je v daňovém řízení (vedle rozkladu) pouze odvolání. Nelze pak tedy označovat podání správní žaloby přímo proti platebnímu výměru, proti kterému není odvolání přípustné, za „*postup nekoncepční a rozporný s ideou subsidiarity soudněsprávního přezkumu činnosti veřejné správy*“, jak je to uvedeno v rozsudku č. j. 6 Afs 87/2016–42. Dále se žalobkyně věnovala kritickému rozboru rozsudku č. j. 6 Afs 87/2016–42, přesto dospěla k závěru, že se stále plně prosadí jeho závěr, že poplatník má v případě konkludentních platebních výměrů jak možnost podat dodatečné daňové přiznání (s možností odvolat se proti rozhodnutí o stanovení vyšší daně, než poplatník v dodatečném daňovém přiznání deklaroval), tak i možnost podat správní žalobu přímo proti konkludentnímu platebnímu výměru. Tento závěr je totiž plně v souladu s již uvedeným usnesením rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 271/2016–53.

[16] Žalobkyně rozhodně nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že z jejího daňového přiznání nevyplývaly žádné skutečnosti, ze kterých by byl patrný nárok na osvobození od daně, a také že svůj názor o osvobození od daně stěžovateli neprezentovala. Odkázala na znění kupní smlouvy a na svou žádost o rozložení úhrady daně na splátky. Podle žalobkyně je zjevné, že stěžovatel vydal platební výměr nezohledňující osvobození od daně nikoliv proto, že by mu žalobkyně neposkytla dostatek relevantních informací a podkladů, ale čistě proto, že postupoval dle pro něj závazného výkladu Generálního finančního ředitelství (dále jen „GFR“), podle kterého se osvobození od této daně na jednotky v rodinném domě nevztahuje.

[17] K námitce stěžovatele ohledně provedení důkazů krajským soudem, které nebyly navrženy účastníky řízení, žalobkyně uvedla, že nutným základem pro jakékoliv věcně správné rozhodnutí soudu je dostatečně zjištěný skutkový stav věci. Možnost provést i jiné důkazy, než které navrhli účastníci řízení, je krajskému soudu dána soudním řádem správním. Podle žalobkyně bylo tedy nejenom právem, ale i povinností krajského soudu, aby provedl dokazování o splnění skutkových podmínek pro osvobození od daně. Kdyby stěžovatel relevantní skutkové okolnosti nezpochybňoval, mohl soud rovnou přikročit k právnímu posouzení věci. V daném případě tak nešlo o nahrazování činnosti stěžovatele. Krajský soud navíc ani nerozhodoval o osvobození žalobkyně od daně, nýbrž pouze přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí.

[18] Ani odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009–91, není případný. Ten se totiž týkal důsledků neunesení důkazního břemene daňového subjektu ohledně jeho daňově uznatelných nákladů, kde je logicky na daňovém subjektu, aby tyto náklady v daňovém řízení tvrdil a prokazoval. V nyní projednávané věci však jde o to, že stěžovatel v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod vyměřil daň z transakce, která je od daně osvobozena. Krajský soud správně připomněl, že správce daně je odpovědný za správné stanovení daně i tehdy, pokud se jeho rozhodnutí neodchyluje od daňovým subjektem tvrzené daně.

[19] V závěru svého vyjádření žalobkyně poukázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007–62, podle kterého je žalobce oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Žalobce je tak ve správní žalobě oprávněn namítat i to, co v řízení před správními orgány nenamítal a neučinil předmětem správního přezkumu, ač tak učinit mohl.

[20] Na vyjádření žalobkyně navázal stěžovatel replikou, ve které uvedl, že v rámci daňového řízení vůbec nebylo prováděno dokazování o samotném naplnění podmínek osvobození, neboť žalobkyně osvobození ve svém daňovém přiznání netvrdila. Stěžovatel také nemohl vyjádřit svůj právní názor v konkludentním platebním výměru, který dle zákona neobsahuje odůvodnění.

[21] Podle stěžovatele byl postup žalobkyně nevhodný. Pokud zvolila cestu nepožadovat osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí, neboť nechtěla absolvovat nalézací daňové řízení, aby pak následně žalovala stát za to, že daň stanovil dle obsahu jejího tvrzení, nelze mít takový postup za racionální a ekonomický.

[22] V českém daňovém právu platí zásada autoaplikace. Jestliže žalobkyně ve svém podání jasně proklamovala svoji vůli tvrdit daň v konkrétní výši, není stěžovateli patrné, na základě jakého zmocnění by měl tuto její vůli měnit v neprospěch veřejných rozpočtů. Sdělení právního názoru v žádosti o povolení splátek nemůže dosahovat kvalitativních znaků podání, na jehož základě dojde ke

stanovení daně. Toto uvedení právního názoru ani nemůže být dostatečným signálem pro zahájení postupu k odstranění pochybností, neboť podané daňové tvrzení dosahovalo všech kvalitativních znaků pro následné stanovení daně a stěžovatel žádné pochybnosti o zde uváděných skutečnostech neměl. Stěžovatel také odmítá, že se neřídil zákonnými ustanoveními jen proto, aby byl jeho postup souladný s interním výkladem GFR. Správce daně v době vydání platebního výměru postupoval v souladu s literou zákona. Paralelní legislativní proces možné novely zákona o dani z nabytí nemovitých věcí či vedené řízení před Nejvyšším správním soudem není důvod k tomu, aby správce daně předjímal budoucí text právní úpravy či jejího výkladu.

[23] Podle stěžovatele měly být důkazy obstarané krajským soudem tvrzeny a předloženy žalobkyní v nalézacím řízení. Úlohou krajského soudu ve správním soudnictví není nahrazovat roli daňového subjektu v rámci jeho autoaplikační povinnosti, ani nahrazování činnosti správce daně při hledání vůle daňového subjektu v jeho podáních. Krajský soud označil za nezákonný postup stěžovatele spočívající v tom, že stanovil daň přesně dle tvrzení daňového subjektu, tedy označil za nezákonný postup, který přesně odpovídá znění relevantních právních předpisů. Stěžovatel má však za to, že jeho postup byl správný.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Kasační stížnost je včasná a projednatelná.

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti napadeného rozsudku; s přihlédnutím k § 109 odst. 4 s. ř. s. tak přitom učinil i nad rámec stěžovatelem vznesených námitek poukazujících na vadu nepřezkoumatelnosti, neboť je povinen přihlídnout k případné nepřezkoumatelnosti bránící posouzení důvodnosti kasační argumentace i bez návrhu.

[26] Stěžovatel namítá, že krajský soud nedostatečně odůvodnil, proč akceptoval postup žalobkyně, i když jej sám označil za zcela nevhodně zvolený. Tato námitka však není důvodná. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 31, 36 a 45 – 46) dostatečně popsal, z jakých důvodů přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí, i z jakých důvodů dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné (tedy popsal, proč akceptoval postup žalobkyně).

[27] K tomu je třeba dodat, že ani nad rámec této námítky neshledal kasační soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Jeho výrok i odůvodnění jsou srozumitelné, krajský soud logickým a přezkoumatelným způsobem uvedl, jakými úvahami se řídil a k jakým dospěl závěrům.

[28] Nejvyšší správní soud na úvod věcného posouzení podotýká, že stěžovatel v kasační stížnosti nepochybně přípustnost podané žaloby. Také je nepochybné, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné, a to i přesto, že stěžovatel dle svých slov „v době vydání platebního výměru postupoval zcela v souladu s literou zákona.“ Již zmiňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 89/2020–44 totiž bylo rozhodnuto, že osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí dle § 7 odst. 1 písm. c) zákonného opatření je třeba aplikovat analogicky též na první úplatné nabytí vlastnického práva k bytové jednotce v rodinném domě. V dané situaci tak nabytí bytové jednotky v rodinném domě žalobkyní mělo být osvobozeno od daně.

[29] Stěžejní kasační námitkou zůstává výhrada stěžovatele proti postupu žalobkyně, která nárok na osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí v daňovém řízení neuplatnila, přičemž tento nárok nebyl patrný ani ze skutečností uvedených v přiznání k dani z nemovitých věcí a příloh k němu připojených, takže se stěžovatel nemohl touto otázkou zabývat. Krajský soud si poté v soudním řízení správním vyhledal a opatřil důkazy, které měla žalobkyně předložit již v daňovém řízení, a rozhodl o osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí, aniž by stěžovatel mohl o této otázce předtím rozhodnout, čímž byl porušen princip subsidiarity soudního přezkumu. V této souvislosti stěžovatel dodává, že krajský soud nevzal v úvahu specifickou povahu daňového řízení.

[30] Obecně lze stěžovateli přisvědčit, že v daňovém právu platí zásada autoaplikace. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2022, č. j. 7 Afs 37/2022–22, „daňový subjekt je povinen sám se přihlásit k povinnosti zaplatit daň, vypočítat si daňový základ a daň a dále též daň odvést. To vše činí daňový subjekt na vlastní odpovědnost.“ (viz také rozsudek ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012 –20).

[31] Na druhou stranu však tato zásada nesnímá z beder správce daně veškeré povinnosti související s cílem správy daní, tj. správně zjistit a stanovit daň. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Afs 27/2017–45, publ. Pod č. 3646/2017 Sb. NSS, *„ke stanovení a vyměření daně postupem dle § 140 daňového řádu [...] nemůže správce daně přistoupit automaticky a bez provedení jakékoli úvahy o tom, zda údaje v daňovém přiznání uvedené, resp. daň zde vyčíslenou, lze bez dalšího akceptovat a takto vyměřit, tedy mít za to, že daň se neodchyluje.“* Není tedy pravdivé tvrzení stěžovatele, že se otázkou existence osvobození od daně nemohl zabývat.

[32] Žalobkyně zvolila procesní taktiku, která spočívala v tom, že v podaném daňovém přiznání nárok na osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí neuplatnila (netvrdila). Na této skutečnosti nic nemění ani vyjádření jejího názoru na právní výklad zaujatý GŘŘ v žádosti o rozložení úhrady daně. V souladu s výkladem zaujatým Nejvyšším správním soudem v rozsudcích č. j. 7 Afs 241/2015–38 a č. j. 6 Afs 87/2016–42 nemohl k této výhradě stěžovatel přihlížet, a to ani kdyby byla v případě žalobkyně méně „nesmělá“. Následně žalobkyně podala proti platebním výměrem konkludentně vyměřené dani žalobu.

[33] Nejvyšší správní soud tento postup ve shodě s krajským soudem nepovažuje za nejvhodnější procesní cestu k ochraně práv žalobkyně (zde opět odkazuje na závěry zaujaté v rozsudcích č. j. 7 Afs 241/2015 a č. j. 6 Afs 87/2016), nicméně ho nemá za nelegitimní. Navíc za situace, kdy GŘŘ v *Informaci ke zdanění nabytí vlastnického práva k jednotce v rodinném domě* ze dne 20. 4. 2017 prezentovalo svůj právní výklad, podle kterého se osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí vztahovalo pouze na jednotky v bytovém domě, by jiný postup žalobkyně byl pouhou formalitou, neboť nebylo očekávatelné, že by se žalovaný (a obecně jakýkoliv správce daně) odchýlil od výkladu a správní praxe jednoznačně sjednocených GŘŘ.

[34] Co se pak týče tvrzení a důkazů, které měly být podle stěžovatele uplatněny již v daňovém řízení, a z kteréhožto důvodu měla být žaloba zamítnuta, Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji judikaturu: *„žalobce je oprávněn uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl“*, dále pak *„žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl.“* (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007–62, publ. pod č. 1742/2009 Sb. NSS, na něž případně poukázala i žalobkyně ve svém vyjádření). Tyto závěry jsou na projednávanou věc aplikovatelné i přesto, že v případě žalobkyně neproběhlo odvolací řízení, neboť se týkají skutečnosti, že v žalobě byly uplatněny důvody neuplatněné v předchozím správním řízení.

[35] Žalobkyně v podané žalobě namítala právě nesprávné právní posouzení věci. Krajský soud následně postupoval tak, aby v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. zjistil rozhodný skutkový a právní stav, ze kterého je při přezkoumávání napadeného rozhodnutí povinen vycházet. Doplnění dokazování učinil v takové míře, aby mohl posoudit důvodnost podané žaloby. Tím nenahrazoval činnost správního orgánu (viz rozsudek ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006–99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS). Kasační námitka stěžovatele je tak nedůvodná.

[36] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani pokud jde o jeho výtku, že krajský soud rozhodl o osvobození od daně sám, aniž to předtím mohl učinit stěžovatel. Krajský soud naopak vysvětlil (odst. 47), že zrušení platebního výměru na daň, která nabytí bytové jednotky v případě žalobkyně netíží, by nebylo dostačující, neboť je třeba v řízení pokračovat, jelikož přiznání k dani se týkalo též dalších nemovitých věcí, takže bude třeba vydat nový platební výměr.

[37] Nejvyšší správní soud také neshledal důvodnou námitku týkající se nepřípadnosti odkazů krajského soudu na již zmiňované rozsudky č. j. 7 Afs 241/2015–38 a č. j. 6 Afs 87/2016–42, neboť krajský soud aplikoval jejich závěry při reakci na vyjádření stěžovatele k žalobě, podle kterého měla žalobkyně nejprve využít právní prostředky, které poskytuje daňový řád.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[38] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Procesně úspěšné žalobkyni se přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč. Tato částka představuje odměnu zástupce ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), za hotové výdaje zástupci náleží celkem 300 Kč dle § 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu a na daň z přidané hodnoty (po zaokrouhlení) částka ve výši 714 Kč. Částku ve výši 4114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. MUDr. Daniela Mališe, Ph.D., LL.M.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2022

Mgr. Eva Šonková předsedkyně senátu